

JONG N-VA | UGent

Den Borluut

Magazine voor leden, sympathisanten van en geïnteresseerden in Jong N-VA UGent

In dit nummer van Den Borluut vindt u:

- ◆ Aan tafel
- ◆ Siegfried Bracke doorgelicht
- ◆ Rechter Cortebeek
- ◆ Verslag JPJ
- ◆ Eurocrisis
- ◆ Louvain La Vilaine

De koude wind blaast opnieuw door de donkere straten van de Gentse binnenstad. Bellen rinkelen over de Kouter, lichten branden wederom boven de Veldstraat, een gigantische boom vult het zicht over de Korenmarkt en de jeneverkraampjes schieten sneller uit de grond dan paddenstoelen in de herfst. Het is weer deze periode van het jaar, de kersttijd is hier! Iedereen weet dat er geen betere periode in het jaar bestaat dan het Kerstreces. Voor de eerste keer in jaren, hebben we waarlijk zicht op een witte Kerst. Maar net zoals de temperaturen buiten ons verwarmde kot, zitten ook de regeringsonderhandelingen onder het vriespunt te spartelen.

Er is weer heel wat gebeurd de afgelopen maand, vooral uit socialistische hoek dan. De kampioen der socialisten legde meerdere bommen onder de 'sowieso' al moeilijke regeringsonderhandelingen. Frank Vandenbroucke, maar liefst een kwarteeuw parlementaire ervaring gepijpsd met ministersposten allerhande, laat zich rollen als de eerste, beste kleuter. Een bijzonder scherp interview in de Morgen over de N-VA was 'strike 1', een troebele

Maxim Donck

treinrit betekende 'strike 2', een email verzenden naar een verkeerd e-mailadres met alweer denigrerend commentaar over de N-VA, was strike 3. Zonder de baseballsport op de voet te volgen weten we allemaal wat dat betekent. Frank, you're out! Vandenbroucke trekt zich terug uit de onderhandelingen ... en terecht ook. Multi sunt vocati, pauci vero electi. Om even Wouter Beke te citeren: 'Het trekt op niet veel wat er de voorbije dagen is gebeurd. Als je iets te zeggen hebt, doe je dat niet in de trein of via mails, maar hier aan de onderhandelings-tafel', klonk het scherp. In een spannend opiniestuk ver-

derop in dit magazine, kunt u de gedachten lezen van onze vereniging, meer dan goed verwoord door Adhemar Vandamme. Dat doet echter niets af van het feit dat we na 178 dagen nog steeds geen regering hebben, zelfs geen hoop op een nieuwe uitvoerende macht. Men kan de vraag stellen of het vertrouwen

eigenlijk nog te herstellen valt na alles wat er gebeurd is. Vertrouwen is nu eenmaal zoals een spiegel. Men kan de scherven aan elkaar kleven, maar het beeld blijft steeds troebel en de kraken steeds zichtbaar. Ondertussen loopt de tijd verder en beginnen de financiële markten steeds meer ongerust te worden. Bob Cammaert stelde een thesisis over de zenuwachtige, financiële discipline en maakte een eigen opiniestuk voor de toekomst van een land zonder regering.

Natuurlijk zijn wij ook trots, u te mogen mededelen dat we vanaf heden steeds een interview zullen afnemen met een politicus, die de laatste tijd het oog van de media niet is ontglipt. In dit kader spraken we tussen de 'November Rain' af met Siegfried Bracke in zijn geliefkoosde Vooruit. Een bijzonder interview met enkele opmerkelijke uitspraken, zeker het lezen waard. In deze context wil ik Bram Bombeek nogmaals bedanken dit interview mogelijk te maken, alsook de heer Bracke zelf te danken, tijd vrij te maken voor onze organisatie.

Dan rest mij niks anders dan u gelukkige feestdagen te wensen, een fantastisch Nieuwjaar vol grote dromen en bijzondere voornemens alsook succesvolle examens gewenst. Vanzelfsprekend zal uw favoriete magazine, Den Borluut, ook volgend jaar trouw op post zijn en opnieuw edities met zich meebrengen. Tot in 2011!

En vergeet niet vrienden, de nacht is steeds het donkerst, net voor de dauw.

Maxim Donck

Den Borluut

Colofon

Den Borluut wordt uitgegeven door en voor leden, sympathisanten, en geïnteresseerden in Jong N-VA UGent

Vormgeving:

JM-Grafische vormgeving, Spiegel 1, 9860 Oosterzele, T. 09 362 74 33

Contact:

Jong N-VA UGent,
Burggravenlaan 137, 9000 Gent

verantwoordelijke: Maxim Donck
donckmaxim0750@gmail.com

Dit nummer werd afgesloten op
15 december 2010

Aan tafel

De teller loopt alsmaar op. De verpulvering van het vorig record uit 2007, 194 dagen zonder regering, komt in zicht. Zicht op regeringsvorming is er nog steeds niet. Na drie jaar zonder een aaneenhangende regering, hebben we nu al weer meer dan 6 maanden niet eens de schijn van een regering met volle bevoegdheid.

Op het moment dat ik dit schrijf, wordt het nieuws gedomineerd door een aantal incidentjes, die de sfeer bedrukken. De ene week horen we een socialist op de trein aan journalisten die het maar horen willen de loftrumpet steken over een "geste"-voorstel van CDh en PS. De andere week blijkt dan weer uit een verkeerd-verzonden interne e-mail dat niet alleen de vermoedens te kloppen dat de socialistische onderhandelaars een hele tijd voor de andere Vlaamse partijen van de voorstellen op de hoogte waren; maar ook dat de socialist in kwestie zelf intern een aantal pertinente kritieken formuleerde, die hij later, toen de CD&V en N-VA de voorstellen in handen gekregen hadden en gelijkaardige opmerkingen maakten, aan de onderhandelingstafel met veel poeha van de hand deed.

Het ging om dezelfde socialist die een jaar eerder wel oprecht vanuit zijn eigen opinie en drijfveren aan de onderhandelingstafel zijn ding deed, om achteraf door zijn eigen partijvoorzitster van eigengereidheid beschuldigd te worden en hij het Vlaams ministerschap aan zijn neus zag voorbijgaan. Aan de andere kant gaat het eveneens om diezelfde socialist die halverwege november in De Vooruit voor een rode zaal beweerde het principieel eens te zijn met de Vlaamse eisen inzake Brussel-Halle-Vilvoorde; verklaarde de immateriële argumenten over waarden en identiteit en leefwereld naar waarde te kunnen schat-

ten; pleitte voor het gemeenschappelijk houden -en dus niet gewestelijk maken- van persoonsgebonden bevoegdheden als onderwijs; en uiteindelijk het voortbestaan van België beargumenteerde, slechts enkel en alleen op de vrij nauwe basis van de combinatie van twee verzuchtingen: enerzijds de begrijpelijke eis dat Vlaanderen Brussel niet los mag laten, en anderzijds zijn afkeer tegen een mogelijke oplossing voor die kwestie waarbij burgers, in casu Brusselaars, de keuze zouden hebben tussen twee concurrerende socialezekerheidsstelsels. Zeker niet de allerslechtste socialist, dus.

De incidentjes zijn symptomatisch voor de soap die de Belgische politiek geworden is, zeker als het om communautair geladen onderwerpen gaat - en ongeveer alle belangrijke thema's, van justitie over arbeidsmarktbeleid tot asiel en migratie, voldoen aan dat criterium.

Toch is het foutief de problematiek tot de dergelijke incidentjes te herleiden. Natuurlijk dragen de zwartepietdoorschuivende telefoontjes, de gelekte mailtjes met ontkende kritiek en de ach-

Aan tafel

tergehouden documenten niet bij tot de verbetering van de gespannen sfeer, maar ze zijn er evenmin an sich de oorzaak van. Het belangrijkste probleem is en blijft inhoudelijk. N-VA is maanden geleden naar de kiezer getrokken met een verkiezingsprogramma vol durf voor verandering ten goede, met een copernicaanse omwenteling wat betreft de organisatie van deze staat. (*Voorlopig echter geen onmiddellijke splitting, en al helemaal niet op revolutionaire wijze, stijl 1830.*) Dat discours kon die kiezer wel smaken. Natuurlijk beseft onze partij dat het onrealistisch is om dit verkiezingsprogramma volledig te realiseren. Zowel onder de eigen Verduidelijker, als onder het Koninklijk Bemiddelaarschap van Johan Vande Lanotte, werkt N-VA constructief mee aan de onderhandelingstafel met voorstellen met grote toegevingen om toch tot een compromis te kunnen komen.

Maar als 's lands grootste politieke partij is het toch ook niet onlogisch dat N-VA slechts zin heeft in regeringsdeelname als er op voorhand duidelijke afspraken gemaakt worden dat er substantiële verbeteringen komen voor de pijnpunten in de Belgische constructie waar de partij nu al een decennium tegen opkomt.

Om na al die verloren jaren van aanmodderen op Belgisch niveau, eindelijk een antwoord te kunnen bieden aan de grote sociaal-economische uitdagingen, vinden we het belangrijk dat een aantal belangrijke hefboomen bij de deelstaten terechtkomen. Daarbij is het niet voldoende om op bepaalde cheques het Belgisch logootje met sticker met Vlaams leeuwje of Waals haantje te overlakken: de deelstaten moeten zélf een beleid kunnen voeren, zélf criteria en principes en bedragen kunnen bepalen, aangepast aan de noden van de eigen economische situatie en de verzuchtingen van de eigen publieke opinie. De deelstaten moeten daarbij ook geresponsabiliseerd worden: goed beleid dient te worden beloond, en de vruchten dienen naar eigen inzicht te kunnen worden aangewend.

Er zijn dus wel degelijk inhoudelijke redenen waarom N-VA niet staat te springen van jolijt bij

een financieringswetsvoorstel van Franstalige signatuur waarin de fiscale autonomie slechts in homeopathische doses wordt toegestaan. Er zijn wel degelijk inhoudelijke bezwaren tegen constructies waarbij enkel de federale overheid van de voordelen van een economisch heropleven kan genieten.

Het devies hoort te blijven wat het is: liever nóg wat langer werken aan een goede regering dan nu een regering vormen die geen spatje beter is dan de vorige. Na zes lange maanden is het inderdaad hoog tijd dat er aan een regering gewerkt wordt, tijd om écht en oprecht aan tafel te onderhandelen. Maar toegeven aan de tijdsdruk om dan toch vlug-vlug zonder garanties in een regering te stappen, helpt niemand vooruit. Die fout hebben anderen vóór ons al eens gemaakt.

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat het parlement ondertussen stil hoeft te zitten. Ook zonder volwaardige regering kunnen wetsvoorstellen gestemd worden. Verschillende parlementsleden, van N-VA en van andere partijen, hebben reeds zinvolle voorstellen ingediend. Met iedereen zo ongebonden aan een regeerakkoord kan het nog verhelderend zijn wie wat wel en niet wil goedkeuren.

Stijn "Adhemar" Vandamme

Siegfried Bracke

DOORGELICHT

Wit konijn, Vlaamse leeuw, rode rakker... Wie kreeg meer epitheta over zich heen dan de beroemdste (en beruchtste?) VRT journalist van de laatste jaren? Toen hij op een zwoele lenteavond besliste de NVA te vervolgen in hun queeste naar een oplossing voor het onherbergzame, politieke landschap, bleek de wereld even stil te staan.

'Dit is de moeilijkste beslissing uit mijn leven, maar ik doe dit met veel overtuiging', aldus Bracke tijdens zijn openingstoespraak op het verkiezingscongres. Uw hoofdredacteur vergezeld door Steffie Defreyne had een exclusief gesprek in de Vooruit met de topman van de Nieuw Vlaamse Alliantie.

Ab Initio

In uw online Curriculum Vitae stond te lezen dat u les volgde in het Lievenscollege te Gent. Uw richting was de Latijn-Griekse?

Inderdaad maar ik zou mijn kinderen slechts Latijnse laten studeren tot het vierde middelbaar. Vanaf dan moet je bezig zijn met belangrijker zaken en je beeld verruimen. Het is wel een bijzonder goede voorbereiding geweest voor mijn latere studies als filoloog en Germanist.

U had waarschijnlijk steeds uitstekende resultaten?

Ik zal je moeten teleurstellen. In mijn eerste jaar, universitair onderwijs was ik zelfs gebuisd voor Engelse taalkunde. Een 4/20 was dat geloof ik ...

Ik ben vervolgens zes weken naar Schotland geweest. Bijzonder veel geleerd en een ongelofelijk accent gecreëerd maar vanaf toen was mijn Engels perfect.

Ooit in een studentenclub geweest?

Niet in de zin van 'Pet en Lint'. Wel ben ik voorzitter van Germania geweest alsook een politieke werkgroep, AMaDA. Echter daar werd ik buiten gezet wegens een 'gebrek aan ernst'. Daarnaast moest ik

ook werken. Sinds mijn 19de verjaardag stond ik immers op eigen benen. Ik was dus één van die studenten die alles zelf moest bekostigen en ik moest dus voor geld en eten zorgen.

"Daar werd ik echter buiten gezet wegens een gebrek aan ernst"

U bent naar Gent geweest en niet naar Leuven.

Tgoh in mijn tijd ging eigenlijk niemand naar Leuven. Gent, dat was kort bij. Een soort rivaliteit kenden wij niet. Maar ik wil wel onmiddellijk in die rivaliteit stappen. Voor mij is er maar één universiteit.

Conservatisme van de Belgische Vakbonden

De sterkste schouders moeten de zwaarste lasten dragen, hoort iedereen uit socialistische hoek. Maar wat bindt hoogopgeleide studenten vandaag nog in België?

Een lief misschien? ... Neen slechts 1%, denkt aan het buitenland. Maar eigenlijk is dat een secundair probleem. Het is geen politieke prioriteit. De politiek moet zich bezig houden met the Great Number. Met iedereen dus en niet die ene zelf verklaarde topklaag.

Die gedachte is toch aan een opmars bezig ... Door de wisselende spanningen lonkt het buitenland toch? Fiscaliteit en Arbeidsreglementering zijn nog nooit zo verstikkend geweest. België is ver van competitief.

Ik betwijfel dat. Het is hier ook zo slecht niet hoor. Post graduaat bijvoorbeeld worden bijvoorbeeld in een belastingvrij systeem betaald en dat is zeer goed. Ik vind wel dat als je hier studeert, van dit systeem profiteert, je ook iets moet terug geven aan de overheid.

Siegfried Bracke doorgelicht

“Ik vind wel dat als je hier studeert, van dit systeem profiteert, je ook iets moet terug geven aan de overheid”

Een opmerkelijke uitspraak. Bedoelt u dan dat we allemaal eerst 5 jaar voor de staat moeten werken?

Nee, het gaat niet om een strafkamp. Maar laat ik het zo zeggen “Vergeet niet waar je vandaan komt”. Laat mij als voorbeeld Peter Leyman, de topman van de VOKA, nemen. “Wat zouden mijn kinderen hier nog moeten doen?” zei hij onlangs nog in de media. Als baas van ondernemers kan je zulke dingen niet zeggen. Aan de ene kant zeg je dan hoe we moeten ondernemen en investeren, maar aan de andere kant raad je, je naasten aan te vertrekken.

Maar inderdaad, we kampen met een sterke lastendruk met een zeer groot verschil tussen netto en bruto en we moeten proberen dat naar beneden te halen. Echter, gezien de financiële toestand nu is dat niet meteen voor volgend jaar. Dat is de realiteit en daar moeten we mee leren leven.

“De schuld van de vakbond.” wordt gezegd?

We zien dat de landen in de top van de welvaart, voor het overgrote deel gesyndicaliseerde landen zijn. Maar de vakbonden in die landen zijn dan ook verantwoordelijk en dat ontbreekt bij ons. Onze vakbonden zijn bolwerken van conservatisme in de slechtst mogelijke betekenis van het woord. “We hebben wat we houden, meer als het even kan en de lasten? ... die draaien we gewoon voor naar de volgende generatie want daar trekken we ons allemaal niks van aan.” Duurzaamheid betekent niet alleen een ‘duurzaam milieu’. Het betekent ook andere zaken ...

““We hebben wat we houden, meer als het even kan en de lasten? ... die draaien we gewoon voor naar de volgende generatie want daar trekken we ons allemaal niks van aan.” denken onze vakbonden. ”

Met verantwoordelijkheid, bedoelt u dan zoals in Duitsland, waar de vakbonden wel rechtspersoonlijkheid bezitten?

Inderdaad, daar zetelen vakbondsmensen eveneens in de raad van beheer of bestuur. Wist u dat dit ook bij ons voor komt, in beperkte schaal weliswaar. Bij Ford Genk bijvoorbeeld, had men een dergelijk systeem. Zo ben je ook als werknemer geëngageerd tot 2020.

In het kader van de vakbonden, wat vindt u van de uitspraak van Rudy De Leeuw van het ABVV, de NVA zijn bedriegers?

Nog! Dat is de beste reclame die we kunnen krijgen. Misschien is dat niet zo slim om te zeggen maar het is wel zo. Het gaat om een verschrikkelijk bedrog van de mensen, van de kiezers en van de democratie. Dat is pas het echte conservatisme. Niet verder denken dan je neus lang is. Echter, dat de sterkste schouders, de zwaarste lasten dragen, dat vind ik de rechtvaardigheid zelve. In die zin is er eigenlijk al een soort van vlaktaks. Iedereen betaald 50%.

Eigenlijk ben ik daar niet mee akkoord, het is toch vooral de werkende middenklasse die betaald? Dat zijn toch niet ‘de sterkste schouders’ en het is alleen die groep die 50% betaald, de extremen niet. Van een vlaktaks is toch geen sprake.

Je moet je geen illusies maken. De wet van de grote getallen speelt nog steeds een rol. De echte rijken zijn met te weinig. En als men een gradatie van rijkdom heeft, dan komt men snel bij u terecht en jah u (als middenklasse) bent ook met veel. Als je aan de middenklasse telkens 20 euro vraagt, dan heb je onmiddellijk veel geld.

Luc Cortenbeek riep op voor de verkiezingen om voor rechtvaardige en verantwoordelijke partijen te stemmen. Daar hoorde de NVA niet bij.

‘Jah en de VLD wel, wat ik persoonlijk niet verstond.’ Heeft dat de NVA geholpen?

Ja, daar ben ik ten sterkste van overtuigd. We hebben dat ook in de campagne laten onderzoeken. Dat kostte ons ook wel wat stemmen maar we kregen er meer door. Het is dus zeker niet neutraal. De mensen waren kwaad om die oproep, ja zelfs kiezers die niet van plan waren voor ons te stemmen.

Siegfried Bracke doorgelicht

Hebben veel studenten voor de NVA gestemd?

Wel, als je aan 30% van de stemmen komt, dan scoor je overal goed. Opmerkelijk, wij blijken de partij te zijn met het meeste unitaire Belgen. Het is ook soms op een basis van geloofwaardigheid en dat straalt de NVA uit. Maar ja, ook heel wat studenten hebben op de NVA gestemd.

Journalistiek

Even wat anders, iedereen kent u als het gezicht van de VRT. Op welk programma of werk was u het meest trots?

Zonder twijfel: "De 1ste aflevering van Bracke en Crabbé". We hebben toen gedurfd vanuit de nieuwsdienst een 'infotainment' programma te maken. Daar hebben we geweldig veel kritiek voor gekregen.

We hebben toen samengewerkt met mensen die niet tot de nieuwsdienst behoorden, wat heel wat kwaad bloed zette. We vaarden tegen de stroom in maar de cijfers gaven mij gelijk. Het was een spraakmakend programma. Die reeks kreeg ook een prijs, namelijk die om de politiek het dichtst bij de gewone mensen te brengen. We onderzochten toen immers wie er keek naar mijn programma. Wel, ik kan u zeggen, bijna ¼ van onze kijkers keek nooit naar het Journaal maar keken toch naar een programma over de politiek. Sommigen wisten zelfs niet eens wat politiek was of wat dat nu precies inhield.

Ooit het verlangen gehad om het journaal te presenteren?

Neen helemaal niet, begrijp mij niet verkeerd, Martine Tanghe, wat zij doet ... dat is echt fantastisch maar voor mij was dat wat te saai. Als nieuwsanker breng je, je tijd door binnenskamers. Ik miste het straatwerk gewoon teveel.

Wat vind u van de rol van de Franstalige media? Ik geef maar een voorbeeld: een psychiater maakt een vernietigende diagnose van Bart de Wever in La Dernière Heure.

Ik geef de voorkeur aan journalistiek die niet ten gunste van de politici werkt. De 4de macht moet, als het ware, de politiek tegenwerken. In Franstalig-Belgie is dat één groot, georchestreerd drama samen met de PS, tegen de Vlamingen, tegen de N-

VA, tegen De Wever. Als dat zich in Vlaanderen zou voordoen, dan zou ik dat sterk betreuren. De Vlaamse pers is zo niet en maakt het partijen lastig, die 80% van de kiezers vertegenwoordigen. Dat is veel interessanter. Ja zelfs, een veel betere pers.

"De 4de macht moet, als het ware, de politiek tegenwerken. In Franstalig-Belgie is dat één groot, georchestreerd drama samen met de PS, tegen de Vlamingen, tegen de N-VA, tegen De Wever."

Mag ik dat als een gebrek aan manieren en respect omschrijven, dat de Franstaligen de nota De Wever in 5 minuten hebben afgeknald?

Ja. Het zou ook kunnen dat ze daar mee bewijzen dat ze eigenlijk geen verandering willen. Maar vergis u niet, een metamorfose is absoluut noodzakelijk. Het was trouwens de eerste keer dat er een document op tafel lag. Dat was niet het N-VA programma, er zaten toegevingen in, zoals de vennootschapsbelasting, die we volledig lieten vallen. Dat bewijst dat wij in staat zijn tot akkoorden te sluiten.

De Vlaamse Leeuw in het Vlaams Belang

U heeft veel debatten gemodereerd. Hoe ging het dan precies als de camera's uit gingen? Ik herinner me nog enkele debatten met Vlaams Belang kopstukken, onder meer met Frank Van Hecke, die toch wel een giftige ondertoon hadden.

Wij hebben in de tijd met de VRT een fout gemaakt. Wij gingen ze (VB red.) bestrijden. Maar als je dat doet, dan keert men zich tegen de journalistiek en voor die partij. In meer of mindere mate hebben wij hen eigenlijk groot gemaakt. Op het moment dat we ze begonnen te lossen, ... dat was eigenlijk een kroniek van een aangekondigde dood. Meneer Annemans schreef onlangs een boek, getiteld 'de Ordentelijke Opdeling van België'. Dat kwam evenzo in het journaal. Vroeger was dat onmogelijk, dat deden we niet, of we zouden dat doen om te tonen hoe slecht ze wel waren. Mensen kregen daardoor een enorm onrechtvaardigheidsgevoel. Wij behandelden hen toen echt als het vuil van de straat.

"Wij behandelden het Vlaams Blok toen echt als het vuil van de straat."

Siegfried Bracke doorgelicht

Staat u daar nog achter?

Ik was daar persoonlijk tegen maar goed ik ben een trouwe soldaat. Ik doe wat we afgesproken hebben. Nuja, ik heb ooit een debat gemodereerd van het VB. Ik wou voelen hoe dat zit in die partij. Toen was de wereld te klein. Veel mensen bij de VRT vroegen mijn ontslag omdat ik met het fascisme had meegedaan.

Wat vindt u vandaag van het Vlaams Belang?

Ik heb er nooit in geloofd, in hun boodschap. Die mensen zetten zichzelf buitenspel. Die partij neemt standpunten in waar we ons als democraten vragen kunnen bij stellen. Hun standpunten staan haaks op dat van onze partij, bijvoorbeeld op het vlak van migratie. Ik herinner mij een interview in de zevende dag met Filip de Winter, men vroeg hem wat prioritair was, de universele verklaring voor de rechten van de mens of 'eigen volk eerst'? Zonder verpinken koos hij het laatste. Dat deed voor mij de deur dicht ... als burger dan, niet als journalist.

Nu Durven Veranderen, Nu Durven Denken, Nu Durven Doen.

Wat moet er gebeuren alvorens men wel in staat is tot onderhandelen?

Responsabilisering en verantwoordelijkheid, afstappen van een dotatiesysteem, belonen wie het goed doet en niet omgekeerd. Wie het laat hangen, krijgt niet oneindig geld. We zullen zien of iedereen daar toe bereid is, ons dat te geven. Ik vrees er voor.

En als dat er niet in zit?

Jah, je kan onmogelijk verwachten van een partij dat we de fundamenten van onze partij zomaar aan de kant schuiven. Dat is de kern van onze boodschap. Een vorm van zelfbestuur.

We zijn naar de kiezer gegaan met de slogan: NU DURVEN VERANDEREN! We kunnen dan niet zeggen tegen onze kiezers, er verandert hier geen fluit!

De kiezers weten ook zeer goed welke partij wij zijn en waarvoor wij staan. Dat bleek ook uit ons

post- electoraal onderzoek. Wat wij meemaken nu dat maakt men ook mee in andere landen hé...

Kunt u nog eens uw keuze voor de NVA toelichten?

Ik heb voortdurend in die richting gekeken. Men kon dit ook zeer goed zien in mijn schrijfstijl. Enkel als je in etiquette denkt, mij daar ook in plaatst, dan ziet men in mij geen rasechte N-VA'er. Ik heb mijn conclusies getrokken uit mijn

politieke ervaring over de jaren heen en toen kwam ik op de N-VA, als enige, uit.

Mogen we zeggen dat u een politieke evolutie hebt doorgevoerd? U bent met andere woorden rechtser geworden?

Jah, wat is dat? Ik behoor zeggend tot een 'Rechtse' partij. Ik heb nog steeds linkse ideeën, ik ben bezorgd om de zwaksten en dat in een duurzaam perspectief, ook de generatie voor mijn kinderen en kleinkinderen. Daar denk ik aan. De N-VA is ook bekommerd

om de mensen. In dat verband heeft de NVA dus een links programma.

Nog een laatste woordje over de affaire Geybels?

Bijzonder betreuwenswaardige zaak natuurlijk, dat, zowel voor de N-VA als partij, maar nog veel meer voor de betrokkenen zelf. De N-VA had echter geen enkele andere keuze. Je kan niet een flink standpunt innemen tegen drugs en het drugsbeleid en dan in je eigen partij alles doodleuk ter zijde schuiven, drugs kopen en dan nog met iemand die een echt zwaar probleem heeft. Dat was in weerwil met de afspraken. Geloofwaardigheid heet zo iets. Recht op roes bestaat immers niet voor de N-VA. Kijk, ik vond dat een bijzonder sympathiek meisje, een slimme ook, maar sommige dingen zijn niet door de vingers te zien.

Maxim Donck met medewerking van Steffie Defreyne

Rechter Cortebeeck?

Ongetwijfeld heeft de pestaffaire binnen het bedrijf MACtac in Soignies niemand onberoerd gelaten. Opmerkelijk dat de man die de beelden filmde, lid was van het ACV. Omwille van zijn beschamende gedrag, werd hij op basis van dringende redenen, op staande voet ontslagen door zijn werkgever. Echter, de man liet het hier niet bij en stapte prompt naar het ACV, die hem juridische bijstand beloofde. Een schot in de roos zo blijkt, want een schadevergoeding van 250 000 euro werd hem toegekend.

ook gedaan, zonder daarmee te oordelen over de feiten". Dat men daardoor net wel rechter speelt, de kop in het zand steekt en zo een gevoel van onaantastbaarheid creëert voor vakbondsafgevaardigden wordt afgedaan als water naar de zee en wordt fijntjes ter zijde geschoven. Bescherming moet eindig zijn, en als men echt een vakbond is 'voor de sociaal zwakkeren', dan moet men dat doen voor alle werknemers en niet enkel voor diegenen die lidgeld betalen. Daar gaan de idealen

Het ACV veroordeelt de pesterijen nu. "Het ACV verwacht van leden dat ze niet passief blijven bij dergelijke zware feiten, maar opkomen voor hun collega's", staat in De Standaard te lezen. "Wie zich aan dergelijke feiten schuldig maakt, hoort niet thuis in het ACV." ACV-voorzitter Luc Cortebeeck zei zondag 21 november in de Zevende Dag dergelijk gedrag te betreuren maar voegde er fijnzinnig aan toe dat het ACV niet de gewoonte heeft justitie te spelen en dus steeds hun leden te verdedigen. "Daar betalen ze lidmaatschapsgeld voor. In dit geval hebben we dat dus

van de vakbond toch over? Een beetje meer moed van het ACV had de zaak veel versneld kunnen hebben en rechtvaardigheid doen zegevieren. Meneer Cortebeeck baseert zich dan nog in datzelfde tv-programma op ethoswaarden als gelijkheid voor iedereen, eerlijkheid en verantwoordelijkheid. Wat het

ACV in deze zaak gedaan heeft, lijkt ons ver van die waarden verwijderd. En ... was het niet diezelfde Luc Cortebeeck die voor de verkiezingen op 13 juni vroeg op serieuze en -opnieuw dat woord- verantwoordelijke partijen te stemmen en in zijn lijstje duidelijk de N-VA uit te sluiten?

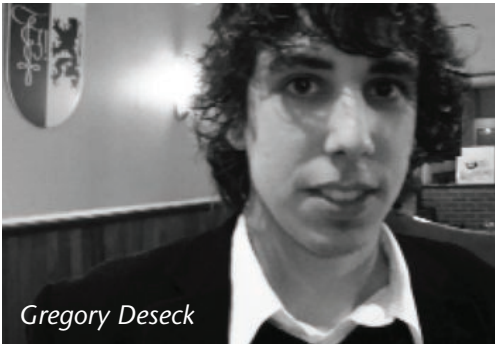

Al die regeltjes ...

De openbare omroep, VRT, streeft naar meer diversiteit op het scherm. Zo moet er een derde vrouwelijke gezichten komen in "Terzake" en "Het journaal". 12 procent "gekleurde" gezichten op Eén en 20 procent op Canvas. "We willen ons hier echt voor engageren. Het gaat immers om diversiteit in de breedste zin van het woord. We willen meer aandacht voor alle leeftijds-categorieën, voor verschillende regio's, voor holebi's, ...", legt VRT-woordvoerder Björn Verdoodt uit.

Vlaams minister van Media Ingrid Lieten (SPA) heeft op Radio 1 positief gereageerd op het nieuws dat de openbare omroep zichzelf streefcijfers oplegt. "Ik ben heel blij dat de VRT zelf actie onderneemt om meer diversiteit in haar aanbod te brengen." Dat dit kansen biedt aan diverse, sociale groepen staat buiten kijf, maar of het de kansarmoede en ongelijkheid echt en duurzaam aanpakt en effectief een beoogde voorbeeldfunctie in het leven roept, is nog maar de vraag. Sommige politici zien dan ook geen heil in dit eenzijdige alternatief. Bovendien stellen wij ons de vraag of dit echt allemaal moet opgelegd worden? Waarom toch al die regeltjes? Kunnen werkgevers zelf niet meer beslissen wie de juiste man of vrouw op de juiste plaats is? Wat een betutteling!

Maxim Donck

Gregory Deseck

Verslag JPJ

Dinsdag 2 november 2010 was het zover, de derde editie van het jeugdparlementjeunesse ging van start. Het is een parlementaire simulatie waarbij de deelnemers gedurende één week de rol kunnen aannemen van senator, talk of journalist. Het doel van dit project is drieledig: kennismaken met het democratisch apparaat, het beter leren kennen van het parlementaire systeem en het ontmoeten van jongeren van over heel Vlaanderen en Wallonië. Onze secretaris, Gregory Deseck, trok naar Brussel om zijn stoel op te eisen in de Senaat.

Dinsdagmorgen vertrok ik richting Brussel. Al snel werden mijn twijfels weggespoeld door de kennismaking met mijn partijgenoten en andere deelnemers. Mijn partijkeuze was al een tijdje gevallen op de centrumrechtse fractie. Iets onverwachts, bleek deze bij aankomst nagenoeg uitsluitend uit christendemocraten te bestaan, die tsjeven zijn toch overal. Geen enkel probleem want zelfs onze kamer werd gedeeld met deelnemers van een andere politieke strekking, links socialisten. Onder beheer van de fractieleidster werd een algemene inleiding gegeven. Een veelbelovende afsluiter van een spannende dag. Iedereen werd de volgende dag om 9 uur aan het Paleis

der Natie verwacht, het zware parlementaire werk kon van start gaan. Met de gedachte dat mijn eerste bezoek aan de Senaat meteen vergezeld werd met de functie van senator, ging ik zitten in de niet oncomfortabele zeteltjes van het halfrond. Gedurende een hele dag werd er zwaar

gedebatteerd over de verschillende wetsontwerpen. Uitgeput werd er 's avonds gepoogd om nog verder te debatteren tijdens de fractievergadering maar de dag sloot we af in de plaatselijke kroeg ...

Dag drie, de commissies gingen van start. Vol goede moed nam ik plaats aan de tafel, klaar om mijn stem te laten horen. De artikelsgewijze bespreking van de wetsontwerpen brachten een reeks discussies op gang waar de niet-rechten studenten alleen maar moeite mee konden hebben. Het was tijd voor de bespreking van de kieskringhervorming, iets waar ik als N-VA'er halsreikend naar uitkeek. Tot mijn grote verbazing bleven de reacties aan Franstalige kant echter uit. Het waren zelfs de Franstaligen die met een eerbaar compromis op de proppen kwamen. De kieskring B-H-V zou gesplitst worden met als enige toewijzing het inschrijvingsrecht voor de inwoners van de zes faciliteitengemeenten in Brussel, iets waar nagenoeg iedereen genoeg mee nam. Daarmee werd de dag afgesloten.

Het was vrijdag en dat betekende dat het tijd was voor de eindstemming van twee van de vier wetsontwerpen. De discussies in het halfrond laaiden weer hevig op en het werd snel duidelijk dat een intensieve dag in de maak was. In de namiddag keek men halsreikend uit naar de eindstemming over het wetsvoorstel rond de afschaffing van de provincies. In de aanwezigheid van een camera van de openbare omroep werd het ontwerp met grote meerderheid goedgekeurd. De laatste dag, ik begon mijn Senaatszetel reeds te missen. Het slaaptkort bij vele collega's begon intussen ook door te wegen. Zowel de debatten als de uitingen van emotie begonnen heviger te worden. Ik volgde met een gevoel van genoegdoening de laatste discussies maar was toch verheugd bij de gedachte die avond weer in mijn eigen bed te kunnen slapen. Zo kwam er een einde aan mijn Brussels avontuur en samen met enkele medesenatoren werd afgezakt naar het station. Ik nam afscheid en sprong op de trein, richting Gent en opnieuw richting het gewone leven.

Gregory Deseck

De eurocrisis

Bob Cammaert

Zullen de regeringsonderhandelingen van 2010 het record van die van 2007 breken? Momenteel, maandag 6 december, ziet het er somber uit. De teller staat momenteel op 177 dagen, nog 17 dagen en het record is geëvenaard. Het wereldrecord staat echter op naam van de Irakezen, 274 dagen en lopende, dus we hebben nog wel even om een regering te vormen. Deze week nam echter de internationale druk op de onderhandelaars weer toe. De rente op Belgisch schuld papier is opnieuw gestegen. De gouverneur van de Nationale Bank, Guy Quaden, greep deze gebeurtenis aan om te pleiten voor een snelle installatie van een stabiele regering om zo, via de opmaak van een plan om het begrotingstekort en de overheidsschuld weg te werken, de druk van de ketel te nemen (De Tijd 6 december 2010).

Hiermee geeft hij uiting aan de vrees om in een Grieks/lers scenario terecht te komen, waarbij België het tijdelijke noodfonds zou moeten aanspreken dat de EU, samen met het IMF, in het leven heeft geroepen. Echter zou het goed kunnen dat dit fonds van 750 miljard euro, na de bail-outs van Griekenland en Ierland, en mogelijk later Portugal, opgesoupeerd zal raken tegen de tijd dat België effectief bij de EU en het IMF moet gaan aankloppen. De vraag die we ons echter kunnen stellen is of dit scenario afwendbaar is door de installatie van een regering, de precieze coalitie ervan niet te na gesproken. Het volstaat om te kijken naar de ons omringende eurolanden om te stellen dat dit waarschijnlijk weinig zoden aan de dijk zal brengen. Ook het schuld papier van Spanje en Italië is de voorbije week onder vuur te komen liggen. Beide landen hebben wel een regering die een besparingsplan hebben voorgelegd aan de financiële markten, die het plan overigens duidelijk niet genegegen waren. De rentes op obligaties op 10 jaar van Spanje en Italië zijn deze week gestegen naar 5,2 respectievelijk 4,5 procent. In Italië is de spread met de Duitse rente naar een recordhoogte gestegen sinds de invoering van de

euro. Het lijkt ons dus veilig te stellen dat een Belgische regering de aanvallen op ons schuld papier niet op hun eentje zal kunnen afwenden. Het enige instituut dat nog enig weerwerk kan bieden op dit moment is de Europese Centrale Bank, die de voorbije week voor bijna 2 miljard (en mogelijk een pak meer) euro aan schuld papier insloeg. Dit is de hoogste inkoop van schuld papier door de ECB sinds 12 juli. In totaal heeft de ECB, sinds het uitbreken van de crisis, reeds 69 miljard euro aan schuld papier ingekocht. Het lijkt me veilig te stellen dat dit een lapmiddel is en geen eeuwigheid kan blijven duren.

Een meer permanente oplossing lijkt me noodzakelijk om deze crisis te bannen. De suggestie van Jean-Claude Juncker, premier van Luxemburg en voorzitter van de vergadering van de ministers van financiën van de eurozone, en Giulio Tremonti, minister van financiën van Italië, om Europees schuld papier uit te vaardigen lijkt in deze de kiemen van een oplossing voor de problematiek in zich te dragen. Dit voorstel is naar analogie van de "T-Bills" (de Treasury Bills ofte Amerikaans schuld papier). Zulks een uitvaardiging van

E-Bonds zou aan de financiële markten moeten duidelijk maken dat de eurozone een permanente monetaire unie is. Daarnaast zullen de eurolanden elkaar strenger controleren om ervoor te zorgen dat geen van hen zijn schulden niet behoorlijk beheerd. Dit zou tevens ook speculatieve aanvallen tegen leden van de eurozone moeten tegen gaan terwijl deze hun eigen financiën op orde stellen. Tot slot lijkt het een logische verderzetting van de financiële en economische integratie. Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat deze oplossing er snel zal komen, aangezien Wolfgang Schäuble, minister van financiën van Duitsland, zich reeds tegen dit voorstel heeft uitgesproken, voornamelijk uit vrees dat Duitsland meer rente zal moeten betalen. Een andere mechanisme om de markten te kalmeren is het oprichten van het Europees Stabiliteitsmechanisme.

Eurocrisis

Het ESM zou een permanent noodfonds moeten zijn dat leden van de eurozone in nood ten alle tijden ter hulp kan komen. Dit fonds lijkt er, na de Duits-Franse top in Deauville, aan te komen. Mijn inziens zou zulk een fonds de markten ervan moeten overtuigen dat het de landen van de eurozone menens is met hun munt. Het zal tevens als een soort van verzekering kunnen dienen waardoor de vrees van obligatiehouders dat ze hun investering, ingeval van faillissement of herstructurering van een euroland, niet meer of deels zullen terugzien voor een groot stuk wordt weggenomen. Voor een groot stuk inderdaad want een voorwaarde die Merkel stelt, is dat de investeerder toch een deel van het risico op verlies zal moeten dragen. Mijn inziens dient dat deel dat toch aan enige vorm van duidelijkheid onderworpen te worden, anders dreigt het ESM zijn nut verliezen. Uit bovenstaande blijkt dus duidelijk dat de oplossing voor de crisis op hogere niveaus moeten wor-

den gezocht dan het Belgische. Een weloverwogen plan om de overheidsschuld aan te pakken kan dan wel de druk van de financiële markten op België doen afnemen, het zal deze nooit volledig wegnemen. Echter is het wel zo dat er een stabiele regering gevormd moet worden. Hiervoor zal deze een degelijk regeerakkoord moeten kunnen voorleggen waarin de Belgische structuren worden aangepast aan de maatschappelijke werkelijkheid, een duidelijk migratiebeleid wordt uitgewerkt en waarin de vergrijzingsproblematiek en de overheidsschuld worden aangepakt. Indien dit gerealiseerd kan worden, zullen we het lange wachten er met de glimlach bijnemen. We wisten namelijk allemaal van tevoren dat de onderhandelingen tussen twee protagonisten met compleet uiteenlopende visies over zowat alles niet van een leien dakje zouden lopen.

Bob Cammaert

Verslag Groot Debat:

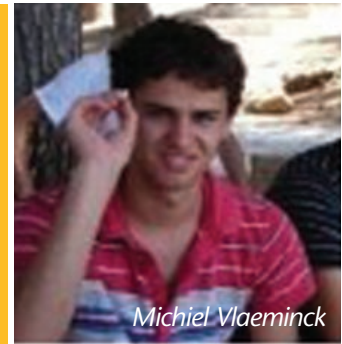
Het Groot Debat van de jong N-VA UGent stond gepland op een regenachtige, ja zelfs druilerige, 24ste November. Onze sprekers, uitgezonderd Bruno Tobback (SPA) die niet kwam opdagen, kwamen omstreeks 20.30 uur aan. Liesbeth van Impe modereerde tussen Stefaan van Hecke (Groen!), Veli Yüksel (CD&V) en Sarah Smeyers (N-VA) als onderhandelende partijen en Boudewijn Bouckaert (LDD), Tanguy Veys (Vlaams Belang) en Gwendolyn Rutten (open VLD) als oppositie.

Het debat tussen Van Hecke en Bouckaert was bijzonder boeiend om volgen. Oneliners swingden de pan uit. Zo werd Groen! vergeleken als een Javaux light (écolo red.) die De Wever in de rug schiet tijdens de onderhandelingen. We onthouden ook dat Bouckaert de enige was in dit gezelschap die de nota Vandelanotte op dat moment al had doorgenomen. Mevrouw Rutten toonde zich opvallend positief over de regeringsonderhandelingen, zo vond ze het een succes dat de nota van mr. Vandelanotte niet in vijf minuten van tafel werd geveegd, waarop de anderen haar toch onmiddellijk erop wezen dat zoiets de normaalste zaak van de wereld is. Wat de Franstaligen deden met de nota De Wever werd door allen niet gesmaakt. Ze liet ook opmerken dat deze staats-hervorming niet de kiemen mag dragen van een volgende. Een pientere opmerking uit het publiek wees haar erop dat het wel de VLD was die er de afgelopen tien jaar een zootje van gemaakt heeft. Mevrouw Rutten was niet te beroerd de fouten van de VLD op het vlak van asiel en migratie openlijk toe te geven. Een mooie geste, wanneer is de heer Verhofstadt aan de beurt?

Sarah Smeyers verweerde zich kranig tegen al de kritiek die de N-VA kreeg. Het lot als grootste partij van Vlaanderen zeker? Zo wou ze kwijt dat populistische stellingen als die van Caroline Gennez (Pak de echte problemen van de mensen aan, een staats-hervorming komt maar op de tweede plaats.) niet te begrijpen zijn. Een staats-hervorming gaat wel degelijk over de 'echte problemen' van de mensen. We onthouden ook dat de N-VA bijzonder sceptisch stond toen haar optimisme voor de onderhandelingen gepeild werd. Mevrouw Smeyers bleek wel sterk op de counter te loeren en ging zelden zelf in de aanval. Opgedragen door de voorzitter? De avond werd afgesloten met de simpele vraag of er een regering komt of verkiezingen. Alle vertegenwoordigers kozen voor optie twee.

Louvain La Vilaine

Michiel Vlaeminck

Uw dienaar is onlangs het Leuvense onveilig gaan maken. Kwestie van eens andere werven, kraakpanden en bordelen te bezoeken. Wel, het moet gezegd: mijn mening, namelijk dat het allemaal mietjes zijn in Leuven, is niet veranderd. En toch was het dolle pret. Hoe is dat mogelijk, vraagt u?

Op de trein richting Leuven begon het al danig uit de hand te lopen. Elk met een fles wijn in de hand spoorden we door heel het land en dienden we als vertier voor onze medepassagiers. Onze schunnige moppen en algemeen gezever bezorgde een nochtans onschuldig uitziend meisje ei zo na een beroerte. De conducteur maande ons aan om even te stoppen met moppen tappen, opdat het meisje wat zou kunnen bekomen. Moest er ooit een stand-up comedy groep zijn die op straat optreedt voor geld, men zegge het voort: ze hebben de mosterd bij ons gehaald.

Eénmaal van de trein, trommelden we, zo scheef als de laatste otter in Vlaanderen, al onze in Leuven woonachtige vriendjes op. Met als gevolg een heel leger van vrienden tot vage kennissen van ons die hopeloos op ons wachtten op de "afgesproken" plaats, terwijl wij, gedesoriënteerd na de ondertussen 3 flessen wijn, op zoek waren naar een feestje. Wonder boven wonder liepen we een paar kennissen tegen het lijf, en zij besloten ons rond te leiden in Leuven. Nu komt het antwoord op uw vraag: hoe kon mijn dienaar dolle pret beleefd hebben in Leuven, terwijl het er allemaal mietjes zijn? Facbar van de rechten: 90 cent voor een pintje. Café ernaast, facbar van de politieke wetenschappen: 80 cent voor een pintje. Don't mind if I do!

Wij besloten direct 10 meter bier te bestellen, zeer tot onvrede van de andere cafégängers, want er waren geen meters meer over, laat staan bier. AB-Inbev werd in allerijl opgebeld voor nieuwe vaten, nog een geluk dat ze niet van ver moesten komen. Meneerke Louis (Louis Tobback, nvdr.) werd eveneens uit zijn bed gebeld door de immer verantwoordelijke patroon van het café van de rechten, met de mededeling dat "een vijf-koppige bende uit het West-Vlaamse ophef veroorzaakt rond het Maarschalk Fochplein". Meneerke Louis moest naar de spoed afgevoerd worden, niet in het minst omwille van het horen van de naam "Maarschalk Fochplein".

Maar inderdaad, reeds overgeschakeld op halve liters Cara - geef toe, een halve liter bier voor 75 cent tegenover 25 cl voor 90 cent, de keuze is snel gemaakt, niet? - besloten wij de zogenaamde archeologische resten onder het tot werf omgetoverde Fochplein nader te onderzoeken. Spoedig hadden wij dieper gegraven dan de beste vorsers van de K.U.L. en vlogen de schedels in het rond. Enkele Hollandse deernen, altijd bereid tot wat onzedigheden, sloten zich schaars gekleed aan bij onze spelerei met een fles babyolie. Ten slotte voegde ook de allochtone bevolking van Leuven zich bij ons. "Oh Oh Maarschalk Fochplein", een surrealistisch beeld. Vooral toen die ambulance recht op de werf inreed en er een wanhopige kreet klonk: "Laat dit vanaf nu het Meneerke Louis-plein heten..."

Michiel Vlaeminck

Ereleden 2010 - 2011

Jong N-VA UGent dankt haar ereleden van het eerste uur voor hun steun en vertrouwen:

Wilfried Vandaele

Miranda Van Eetvelde

Ben Weyts

Danny Pieters

Nick Mouton

Louis Ide

Marc Hendrickx

Karl Vanlouwe

Kris Van Dijck

Lieven Dehandschutter

Geert Bourgeois

Paul de Ridder

Jan Peumans

Matthias Diependaele

Elke Sleurs

Helga Stevens

Johan Bosman

Café De Kroon

[Sint-Pietersplein 51, 9000 Gent]

Stort een vrij te kiezen bijdrage vanaf 25 euro op 001-5681132-15 en wordt ook erelid!